

POLEEMISIA HUOMAUTUKSIA

„Nasha Zarjan” 2. numerossa, artikkelissa „Yhteenvetoja käsityöläisten edustajakokouksesta” hra B. Bogdanov muotoilee johtopäätöksensä seuraavasti:

„Se, että pyritään irtautumaan entisestä maanalaisuudesta ja astumaan todella julkisen yhteiskunnallisen ja poliittisen toiminnan vaiheeseen,— on sitä uutta, joka luonnehtii myös työväenliikkeemme uusinta vaihetta” (s. 73). „Yhteiskunnallisen elämän kärjistymisen hetkellä, Moskovassa pidettävien täydennysvaalien ja IV Valtakunnanduuman yleisten vaalien edellä tuntuu erikoisen kipeästi proletariaatin poliittisesti järjestyneen osan vaikutuksen puuttuminen. Koko sen työn, jonka järjestyneet työläiset ovat viime vuosina suorittaneet, tarkoituksena on ollut tuon itsenäisen poliittisen voiman uudestisyntyttäminen. Ja joko tietoisesti tai tiedottomasti—mutta tuon liikkeen kaikista osanottajista tulee proletariaatin uudestisyntyvän puolueen asiamiehiä. Ja proletariaatin järjestyneen osan tehtävänä ei ole niinkään paljon tuon liikkeen jouduttaminen eikä sen ennenaikainen muotoaminen ja fikseeraaminen kuin se, että vaikutetaan tuon liikkeen kehittymisen suuntaan, annetaan sille mahdollisimman paljon kantavuutta vetämällä siihen mukaan mahdollisimman laajat joukot ja riistäytymällä tarmokkaasti irti maanalaisesta toimettomuudesta ja maanalaisuuden pökerryttävistä oloista” (ss. 74—75).

Tähän asti olemme vain „Novoje Vremjan” tyyppisissä sanomalehdissä ja ehkä lisäksi hra Struven ja kumpp. tapaisten äkämystyneiden liberalistiluopureiden kirjoituksissa nähneet noin kovin kiljuttavan „pökerryttävistä” oloista ja noin hysteerisesti huudettavan ja kehotettavan „riistäytymään irti” niistä. Vähänkin korrekti, rehellinen poliittinen lehdistö on tähän asti pitänyt sääntönä, ettei tietyltä areenalta hyökätä sitä vastaan, jota ei voida puolustaa samalta areenalta. Likvidaattorisakki, johon kuuluvat hrat B. Bogdanov, Levitski, Potresov y.m., on jo yli vuoden ajan „taistellut” menestyksellisesti tätä vanhentu-

nutta demokraattista ennakkoluuloa vastaan, systemaattisesti valitsemalla „tarmokkaasti irti”-kehotuksiaan y.m. var-ten nimenomaan sellaisen ja vain sellaisen areenan, joka kyseisessä asiassa takaa likvidaattoreille monopoliaseman. Meidän ei auta muu kuin todeta tämä „varattu” sota „pökerryttäviä oloja” vastaan ja naulata sotijat — häpeä-paaluun.

Hrat B. Bogdanovit, Levitskit, Potresovit pelaavat kieroa peliä, kun he sanovat työläisten pyrkivän esiintymään julkisesti ja tekevät sellaisen *oman* johtopäätöksensä, että *työläiset* pyrkivät riistäytymään irti „pökerryttävistä oloista”. Tuo kieronpeli perustuu siihen, että meillä, likvi-daattoruuden vastustajilla, ei ole mahdollisuutta kertoa tosiasioita, jotka nuo hrat B. Bogdanovit tuntevat ja jotka ovat todistuksena eri edustajakokouksissa julkisesti esiin-tyvien työläisten *suuttumuksesta* „irti riistäytymistä” ehdot-tavia *intelligenttejä kohtaan*. Vuoden 1911 alussa työläiset pyrkivät julkiseen poliittiseen toimintaan yhtä tarmok-kaasti — mikä on heille suureksi kunniaksi —, kuin he olivat pyrkineet siihen esim. vuoden 1905 alussa, mutta *työläiset* eivät kapinoineet silloin eivätkä kapinoi nytkään „pökerryttäviä oloja” vastaan, he eivät ole tahtoneet eivätkä tahdo „riistäytyä irti” niistä. „Tarmokkaasti irti”-pyrkimyksestä voidaan puhua oikeastaan vain luopuri-intelligenttien pyrkimyksenä.

Tosiaankin, ajatelkoon lukija kunnolla seuraavaa tosi-asiaa. Kirjailijaryhmä on puhunut voimaperäisesti — var-sinkin vuoden 1910 tammikuusta lähtien — siitä, että „pyritään riistäytymään irti entisestä” ja „astumaan todella julkisen poliittisen toiminnan vaiheeseen”. Tuo ryhmä on yksistään mainittuna aikana julkaissut yli 20 numeroa *omia* aikakauslehtiään („Nasha Zarja”, „Voz-rozhdenje”, „Zhizn”, „Delo Zhizni”) puhumattakaan eril-lisistä kirjoista, kirjasista ja niistä artikkeleista, joita on ollut sellaisissa aikakaus- ja sanomalehdissä, joilla ei ole varsinaista likvidaattoruusluonnetta. Herää kysymys, kuinka on voinut käydä niin, että kirjallisuusmiehet, jotka noin tarmokkaasti ovat työskennelleet publisistiikan alalla ja noin vakaumuksellisesti puhuvat siitä, että on välttämättö-mästi „riistäydyttävä tarmokkaasti irti entisestä” ja „astut-tava todella julkisen poliittisen toiminnan vaiheeseen”, eivät *itse, omassa ryhmässään*, ole tähän saakka rohjenneet,

uskaltaneet „riistäytyä tarmokkaasti irti entisestä” ja „astua todella julkisen poliittisen toiminnan vaiheeseen” ohjelmin, toimintasuunnitelmin ja taktiikoin, jotka „tarmokkaasti riistäytyvät irti pökerryttävistä oloista”??

Mitä tämä komedia on? Mitä tämä teeskentely on? Puhutaan „poliittisen voiman uudestisyntystä”, arvostellaan samalla murhaavasti „pökerryttäviä oloja”, vaaditaan *riistäytymään irti* entisestä, saarnataan „todella julkisesta poliittisesta toiminnasta” eikä kuitenkaan esitetä tuon entisen tilalle *mitään* ohjelmaa, *mitään* toimintasuunnitelmaa, *mitään* taktiikkaa, *mitään* järjestöä! Miksi legalistillamme, jotka tahtovat käydä marxilaisista, ei ole poliittista rehellisyyttä edes sen verran kuin herroilla Peshehonoveilla ynnä muilla „Russkoje Bogatstvon”⁶³ publisisteilla, jotka jo paljoa aikaisemmin (vuodesta 1905—1906) ottivat puheen aiheeksi pökerryttävät olot ja välttämättömyyden „astua todella julkisen poliittisen toiminnan vaiheeseen” ja jotka *tekevät sen, mistä puhuivat*, todella „riistäytyivät tarmokkaasti irti entisestä”, todella esiintyivät „julkisin” ohjelmin, toimintasuunnitelmin, taktiikoin ja järjestöin?

Rehellisyys politiikassa on tulos voimasta, teeskentely—tulos heikkoudesta. Hrat Peshehonovit ja kumpp. ovat voimakkaita narodnikkien keskuudessa, ja siksi he esiintyvät todella „julkisesti”. Hrat B. Bogdanovit, Levitskit, Potresovit ja kumpp. ovat heikkoja marxilaisten keskuudessa, kohtaavat joka askelella vastustusta tietosten työläisten taholta, ja siksi he teeskentelevät, piiloutuvat eivätkä uskalla *esiintyä julkisesti* „todella julkisen poliittisen toiminnan” ohjelmin ja taktiikoin.

Hrat Peshehonovit ja kumpp. ovat siinä määrin voimakkaita narodnikkien keskuudessa, että kuljettavat tavaransa oman lippunsa turvin. Hrat B. Bogdanovit, Levitskit, Potresovit, Martovit ovat siinä määrin voimattomia marxilaisten keskuudessa, että heidän on pakko kuljettaa tavaransa vieraan lipun turvissa. Intelligenttien aikakauslehtipahasessa („Nasha Zarja”) he uljastelevat ja karjastelevat: „hierarkiaa” ei ole, „on riistäydyttävä tarmokkaasti irti entisestä”, „on astuttava todella julkisen poliittisen toiminnan vaiheeseen”. Mutta työläisten edessä likvidaat-
torimme käyttäytyy sananlaskun „lampaana urhojen edessä” mukaan.

Sankarimme, jotka hurmaantuneina palvovat „julkista poliittista toimintaa”, *eivät* työläisten edessä suinkaan toimi *julkisesti* eivätkä esitä *mitään* julkista ohjelmaa, taktiikkaa, järjestöä. Tästä johtuu se käsityöläisten edustajakokouksesta „yhteenvetoja” tekevän hra B. Bogdanovin viisas diplomatia, että hän kehottaa „olemaan jouduttamatta” liikettä todella julkisen poliittisen toiminnan suuntaan, „olemaan muotoamatta sitä ennenaikaisesti”. Näyttää siltä, että hra B. Bogdanov yritti *muotoilla* työläisten edessä omat likvidaattoruussuunnitelmansa, mutta poltti näppinsä. Luopuri-intelligentti kohtasi vastustusta työläisten keskuudessa, jotka erehtyessäänkin menettelevät suuremmin ja vaativat suoraa vastausta („riistädyttävä irti entisestä? esittäkää siis avoimesti ja rehellisesti se, mitä teillä on uutta!”). Ja hra B. Bogdanov lohduttelee itseään kuin Krylovin eläinsadun kettu: viinirypäleet ovat raakoja! ei pidä muodota ennenaikaisesti — on riistädyttävä irti entisestä, mutta on riistädyttävä siten, että liehutetaan työläisten keskuudessa tuota vanhaa lippua, — ei saa pitää kiirettä uuden kanssa.

Sanotte: tuo on kahdella tuolilla istumista. Mutta sehän juuri onkin kaikenlaisen opportunistin olemuksena. Sehän juuri ilmaiseekin marxilaisuutta *leikkivän* nykyisen porvarillisen intelligentin luonteen. Hra Struve leikki marxilaisuutta vuosina 1894—1898. Hrat B. Bogdanovit, Levitskit, Potresovit leikkivät marxilaisuutta vuosina 1908—1911. Sen ajan „ekonomistit” ja nykypäiviemme likvidaattorit ovat saman proletariaattiin kohdistuvan porvariston vaikutuksen johtimia.

„Mysl” № 4, maaliskuu 1911

Julkaistaan
„Mysl” aikakauslehden
tekstin mukaan